

„Neen, dokter, maar”

„Nu, voor den dag ermee, zwaarigheid?”

„Ik zal het u zeggen, dokter,” sprak Jozef nu met een zekere vrijmoedigheid, „straks is mijnheer van Bergen hier geweest, onze koordirekteur. Hij kwam vragen, waarom ik niet op de repetitie verschenen was. Ik vertelde 't hem en vroeg, of hij mij een dienst wilde bewijzen met den direktieur in kennis te stellen met de ziekte mijner kleindochter.”

„Weet de direktieur dat dan nog niet,” vroeg Hartman verbaasd. „En moest zij van avond niet in de Amaida optreden?”

„Zoo is het, dokter, maar u zal wel de eerste zijn, die weet, dat hiervan geen sprake kan zijn.”

„Natuurlijk, natuurlijk, maar me dunkt, je hadt dit van morgen den direktieur al kunnen doen weten.”

„Dat had ik, dokter, maar ik hoopte op een gunstige verandering.”

„En heeft uw chef dit verzoek geweigerd?”

„Hij durfde het niet wagen, de overbrenger te zijn van een zoo slechte tijding.”

„Dus is de direktieur nog in de meening, dat uw kleindochter van avond haar rol zal vervullen?”

„Ja, dokter, en zie, dat bezwaart mij; ik ga onder dien last gebukt. Van avond wegblijven staat volmaakt gelijk met ontslagen te worden, en wat dan” en snel naar het bed tredend, vanwaar hij weer even spoedig terugkeerde, na zich te hebben overtuigd, dat Judith sliep, vervolgde hij: „Zij had straks gelijk, wij zullen tot den bedelstaf gebracht worden, prachtig op de planken, maar in werkelijkheid”

„Je zult toch den direktieur kennis dienen te geven, misschien dat een ander hare plaats vervullen kan.”

„Neen dokter, ook dat niet, niemand dan zij heeft die rol ingestudeerd, 't was van avond haar debut.”

„Je treft het ongelukkig, man. En wat wil-je nu doen?”

„Wat ik doen wil? Ik moet er heen, ik wil hem op de knieën smeeken ons niet te verstooten, ik wil”

„Dan dien-je toch voort te maken, van Buren,” en dokter keek op zijn horloge en stond op, want hij bemerkte, dat hij zijn tijd noodig had.

Jozef begreep, dat hij handelen moest wilde hij bereiken wat zijn doel was. Toch durfde hij niet voor de zaak uitkomen en stotterde wel een weinig, toen hij zei:

„Maar dokter, ik kan haar niet alleen laten.”

Hartman had een menschlievend hart, een hart, dat leed als anderen leden. Hij kon zich zeer goed verplaatsen in den toestand, waarin de oude man leefde en gehoor gevende aan de inwendige stem, die hem toefluisterde den ouden man van dienst te zijn, sprak hij:

„Ik heb een kwartier tijd van Buren, kun-je in dien tijd terug zijn?”

„O, dokter!” en een glans van genoegen werd op Jozef's gelaat zichtbaar, „te veel goedheid.”